

при сичките свои трудове и заслуги, продължаватъ да обитаватъ безплодните пустини.“ Въ такавъ смисалъ утургурските посланници сѣ изложили своите оплаквания предъ императорътъ, но не писмено, а, спорѣдъ обичайтъ на варварете, устно, при което тие сѣ произнесле своята рѣчь така, „като да би била ванисана,“ бѣлѣжи Прокопий. Но византийското правителство, разбира са, е умѣло съ прелѣстителни увѣщания и съ богати дарове да успокои негодованиемъ на своите сѣюзници.

Като рѣчи сѣщото това, само въ още по-голѣми размѣри, са е повторило послѣ седемъ или осемъ години, за което подробно разказва продължителтъ на Прокопий Агatii*). (*Agathiae hist. L. V*). Това са е случило въ времето на знаменитото нашествие на кутургурите въ Византийската империя подъ предводителството на князътъ имъ Заберганъ въ 559 г. Тѣхните полчища са раздѣлили така: една часть трѣгнала за Гръция, друга за тракийски Херсонесъ, а самъ Заберганъ съ 7.000 отбранни коняници пристѣпилъ камъ Цариградъ. За да избави столицата си, императорътъ повикалъ изъ уединение то престарѣлиятъ Велизария, и той съ една шепъ наскоро събрана войска дѣйствувалъ така сполучно, щото Заберганъ билъ принуденъ да отстъпи. Отрядътъ, който билъ испроводенъ въ Гръция, са вѣрналъ, като не можѣлъ да са про-

*) И Агatii така сѣщо, както и Прокопий, употребява общото название хунни и дѣли ги на кутигури и утигури; но при тие двѣ названия той притура още двѣ племена: уатинзури и буругуди.